

derfor være meget beklageligt, om vi vilde slaae ind paa denne Vej. Det er netop den Slags Konflikter, som vi skulle vogte os for, vi skulle fremfor Alt søge at undgaae Konflikter mellem de lovgivende Magter her i Landet, thi i Kængden vil den svageste Part altid tabe derved, og vi kunne ikke være i Tvivl om, hvem der her er den svageste. Jeg maa derfor under enhverformhelst Eventualitet tilraade, at man ikke indlader sig paa at udstemme den sidste Deel af § 6.

S. Sage: § 4 i Grundlovsindskrænkningen maa være det Afgjørende, men derpaa skal jeg ikke videre indlade mig. Det skulde glæde mig overordentlig, om den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. N. Hansen) kunde klare Stillingen, der er taaget, men jeg troer virkelig ikke, at han ved det Forslag, han har stillet noget usforberedt, som det synes, har bidraget Noget til at klare den. Naar jeg fremhæver Vanstuelighederne, taler jeg ikke om Vanstuelighederne for et bestemt Ministerium, det skal jeg gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa; naar jeg taler om Spørgsmaal af denne Natur, da er det Regjeringen, der repræsenterer Statens Eenhed, jeg taler om, og det er et Hensyn, vi maae tage. Den ærede Rigsdagsmand maa for mig søge hvilket som helst Dplysninger han vil, og det skulde være mig kjær, om han og vi Andre kunde faae saadanne Dplysninger, som kunde bidrage til at klare Stillingen, men jeg har ikke talt et Ord om Dplysningerne; derimod har jeg talt om, at den ærede Rigsdagsmand opfordrede Rigsdagen til, tværtimod § 4 i Grundlovsindskrænkningen, at udstemme den sidste Deel af § 6 i Finantsloven. Naar den heelt forsvinder, saa er § 4 i Grundlovsindskrænkningen ikke opfyldt; vi kunne, som den ærede Formand bemærkede, ganske vist udstemme den sidste Deel af § 6, thi vi kunne jo negte hele Finantsloven, men ved at udstemme denne Deel af § 6 have vi borttaget en væsentlig Bestanddeel af Finantsloven, og jeg vilde ikke ansee det for rigtigt, at nogen Regjering modtog en

Finantslov af den Natur, thi den vilde ikke opfylde Lovens Bestemmelser.

Tscherning: Jeg troer ikke, det er ganske nødvendigt i Henhold til Grundlovsindskrænkningens § 4 at optage den Deel af § 6, hvorom der her er Spørgsmaal; jeg troer heller ikke, at det er en absolut Følge af § 52 i Grundloven, skjøndt den tyder hen derpaa, men jeg troer, at det i sig selv er hensigtsmæssigt. Hvad den ærede Finantsminister i den Henseende sagde, var vistnok ganske rigtigt; han sagde nemlig, at for at faae en rigtig Regnskabsform, svarende til vor Finantslov, maatte vi ogsaa i denne finde en Plads, i Henhold til hvilken Udgiften til Fællesmonarkiet kom paa vort Regnskab; dette synes mig at være den egentlige og naturlige Grund, hvorfor denne Bestemmelse maa blive staaende. Jeg indrømmer iøvrigt, hvad den ærede Forslagsstiller har sagt, at om vi ogsaa udstemme denne Deel af Paragrafen, kunne vi i Virkeligheden ikke til at savne Noget, thi vi ere her under en Magt, der er stillet over os, som vi selv have bidraget til at stille over os, og som bringer os til at give vor Andeel. Det, der, altsaa paa en vis Maade ligger for, forekommer mig ligefrem taget at være Spørgsmaalet, om vi anerkjende denne Magt eller ikke, og det bliver her i dette Dieblis et Klogskabsspørgsmaal; man kan her strengt taget ikke tale om nogen Ret, der er her kun Spørgsmaal om Hensigtsmæssighed og Klogskab. For et Mars Tid siden, troer jeg det var, bragte jeg det ærede Thing til at være opmærksom paa det Forhold, som der er paa dette Omraade imellem Rigsraadet og Rigsdagen; det vigtige Spørgsmaal, som dengang forelaa, angik Forholdstallet mellem de forskellige Landsdele, hvorefter den her omtalte Andeel bliver os paafagt, og det forekom mig, at da den eengang for alle var fastsat, kunde den ikke eensidig forandres af Rigsraadet. For at komme til Erkjendelse af, hvorledes Rigsdagen og i det Hele taget den lovgivende Magt for Kongeriget, optog dette Spørgsmaal og betragtede denne Gjenstand,